

Hundeskoven

JEG HAR ALDRIG haft lyst til at gå en tur i hundeskoven på Rømø, den lige uden for Kongsmark. Dels kan jeg ikke lide hørmen af nylagte eller regnvåde lorte. Træde i en ynder jeg heller ikke. I det hele taget er den værste ting ved en hund, at den skider, og nogle ejere samler ikke efterladenskaberne op. Flere steder på Fanø og i Esbjerg, hvor jeg bor, findes der deciderede minefelter.

Hunde har det med at urinere og undslippe fæces de samme steder – enten hvor de sidst urinerede, eller der hvor andre har gjort det. Når man lufter hunden, kender man også dens foretrukne sted til at lave stort.

Fx er der en vis havelåge ud til gaden, hvor en vis schæfer altid skider – og schæferes pølser er store og meget klistrende. Jeg havde egentlig fået det at vide af grundejeren, engang vi var til sommerfest, at jeg lige skulle passe på, når jeg gik ud ad lågen. Det havde jeg glemmt, så jeg trådte i en nylavet en af slagsen. Jeg ved den var nylavet, for den var der ikke, da vi kom. Mange dårlige oplevelser med hundelorte har fået mig til altid at se ned foran mig på diverse gåture i det fri. Derudover elsker jeg hunde, men hele pakken, nej! Men det er jo ikke hunden, der har meldt sig ind i samfundet som kæledyr – den er blot menneskets behov for at yde og få omsorg. En levende teddybjørn. Kommer når vi kalder, passer på

vores indhegnede privatliv, ser på os og slikker vores hænder, parrer sig hvis de får lov af os, helst med samme race, schæfer med schæfer, kongepuddel med kongepuddel, fæhund med fæhund.

Nogle opretter kennel med racehunde for at tjene penge. 7.000-10.000 for en hvalp i danske kroner. Hertil kommer lægetjek, foder, udstyr m.m. Gennemsnitligt koster det næsten 100.000 danske kroner at have en hund i de ti år, man har den. Jeg er ikke klar over, hvor mange børn i Afrika der vil overleve og få en uddannelse for det beløb, men jeg tænker mit – især når jeg træder i en hundelort.

Jeg er ikke ham, der sætter lagkagedannebrogsflag i hundelorte i det offentlige – for dyrt og ineffektivt.

En hundeskov er et område, hvor hunde har lov til at skide, slås med andre hunde, gø og knurre ad kaniner, spise andre hundes lorte og egne. Uden lovkrav til ejerens indblanding og fjernelse af ekskrementer.

Jeg er i besiddelse af et gemyt, der repræsenterer en del dobbeltmoral. Vi er mange, der har det sådan. At have hund er en menneskeret, ligesom det at have børn. Nogle får begge dele. Nogle får kun hund. Nogle kun børn. Jeg godkender det hele, alle forhold. Men jeg er vel dobbeltmorsk, når jeg elsker hunde og ikke anerkender, at det er i orden at lade dem forrette nødtørften overalt. En hundeskov er noget lort, men nødvendig for dem, der ikke gider bøje sig og samle op og for dem, der ikke gider

holde hunden i snor. Lad hundene få fært af frihed, så har vi det godt med os selv.

Man, inklusive mig, kunne sige meget mere generelt om hundeskove. Hundeskoven lige udenfor Kongsmark bliver brugt meget, og den er tilpas stor. Om sommeren er der mange tyske brugere. Da må man ikke lade hundene løbe frit på eksempelvis stranden. Respekt!

Apropos hundelorte... I Nordby på Fanø har man Lortestien. I årenes løb har der helt sikkert ligget mange af de omtalte efterladenskaber, da stien ligger mellem haver hele vejen. Let at lufte hunde der. Også for naboen... Nå, men en af grundejerne har åbenbart været træt af andres misbrug af stien, så han producerede et skilt: "Her hviler ejeren af den hund, i hvis lort jeg gled." Andre lignende udsagn findes tilsvarende steder i landet.

Det forholdt sig imidlertid sådan, at jeg den dag, jeg ville prøve en ny tur i plantagen, hvor hundeskoven ligger. Det blev stadigvæk koldt hen på eftermiddagen, når solen var ved at gå ned. Her og nu vil det være at afsløre for meget, min blufærdighed holder mig fra det, at indrømme mit forehavende, inden jeg begav mig ind i det vejvisende vildnis. Men det endte med, at min mobil ringede og i stedet for at lade den ringe, ville jeg tage den, tjekke og derefter slukke den. Det nåede jeg ikke, for den faldt ind mellem de ellers meget effektive masker i hegnet, hvor jeg stod og var i gang med det unævnelige, lige

ind og ned det sted, hvor sporene af min unævnelige handling var havnet. Jeg drejede kroppen og afsluttede.

Mobilen lå vel en halv meter fra hegnet og gjorde det umuligt for mig med mine muskuløse underarmen at nå det. Jeg så kun én mulighed: at tilsidesætte min aversion mod og mit princip om ikke at frekventere hundeskove og gå derind og samle mobilen op. Da jeg endelig kom hen til stedet, var den lige holdt op med at ringe anden gang, og jeg tjekkede. Det var min dejlige kæreste, der åbenbart havde et uopsætteligt ønske om at tale med mig. Nu ringede den igen, mens jeg lige stod og tørrede den. Så jeg tabte den, samlede den hurtigt op og satte den mod øret. Det var hende igen.

"Hej, skat, hva' så?" Min normale modtagereplik, når verdens dejligste ringer.

"Hej, honey, er du ude at gå?" Hun kalder mig af og til honey.

"Ja, ude ved hundeskoven, den ved Kongsmark." Jeg skulle lige til at berette om min færd siden jeg stod ud af bilen, men hun fortsatte:

"Det har du også godt af, ... , men har du husket, at Kirsten og Bent kommer til Fanø i weekenden. De har lige ringet om, at de allerede kommer i aften, ... og de har inviteret sig selv på tapas og god vin... Hvad siger du, tror du, du kan nå det ... og gider du? ... Det ku' da være hyggeligt." Jeg kunne høre, hvordan hun stod og lænede sig op ad køkkenbordet og rørte ved sit hår på

'den måde'. Jeg fik et pift af hårets duft lige ind i øret. Man KAN faktisk lugte med ørerne. Lige nu ville jeg følge hende, som så mange hundrede gange før, hvorhen, hvornår, med hvem og hvad ... Hvorfor? Just because...

"Hva' så honey, kommer du så? Hvis du skynder dig, kan du være her før klokken syv, du skal ikke gå i bad, medmindre du selv synes, de har jo kørt hele dagen... tag din Boss på, den blå, og en anden skjorte, de hvide, kortærmede, og dine blå sneakers ..."

Hun fortsatte sikkert lidt, men min opmærksomhed trak sig væk fra samtalen imod noget, der foregik uden for det hele. Et sted i universet vil der givetvis ske noget lignende ... I en fjern fremtid, hvor der ingen hundelove og hundeskove findes ... måske et sted hvor hunde er magthaverne, og vi mennesker holdes i snor og ikke må urinere op ad hegn fx ...

Et kæmpemæssigt, frådende monster kom imod mig. Ikke i galop, men i store bevægelser masende sig gennem alt, hen over skovbunden, knap uden om træer, så jorden rystede ... i slowmotion, savlende, snorkende slowmotionlyde. Alt foregik i slowmotion. Min kærestes *Hallo, er du der?* lød som Arnold Schwarzenegger i brusebad. Lige så stor som mig, var monsteret. Det skreg et sted bagerst i hovedets hulrum: *Mastiff!!! Mastiff, er den ikke ulovlig!!!!???* udbasunerede advarselshornene og ekkoede i mit tomme kranie, i nuet tømt for alle de

forsvarsmekanismer, der ellers altid er beredte og har været det gennem et længere liv end sådanne mekanismer burde overleve, lige nu var der ingen. Intet tegn på overlevelse.

Da hunden gjorde stop lige foran mig, havde jeg tabt mobilen igen. Lige foran den kæmpe hund. Den kikkede ned og op på mig med et for hunde så let gennemskueligt blik, som signalerede: *tag den og jeg æder dig!!!* Så lagde den sig med poterne omkring mobilen og kikkede skiftevis ned og op på mig. Nu var jeg slet ikke i tvivl. Det var altså sådan mit liv skulle ende, hvis jeg prøvede på at tage den fra mastiffen. Jeg bevægede mig et halvt skridt baglæns, hunden knurrede og udstødte et WUFFF, som kom det fra en hanløve, hvis en hanløve ellers havde kunnet sige det. Jeg stod jeg bomstille og helt stiv. Jeg tissede ikke i bukserne, selv om det vel nemt kunne være sket for selv den bedste. Men min krop og sjæl fungerede trods alt. Jeg overbeviste mig selv om, at havde den villet æde mig, var det nok allerede sket, turde sænke skuldrene og benene rystede ikke så slemt.

"Mo-ons, Moo-ons," lød det i tynde ekkoer, og hundens ører reagerede. WUFF lød det kort fra det savlende gab. "Mo-ons, Moo-ons," Så lød der et fløjt, og hunden rejste sig, vendte sig om mod lyden og traskede af sted. Jeg tog mobilen med savlet dryppende langsomt fra den op, tørrede den i jakkeærmet og satte den for øret. "Er du der stadigvæk, skat?"

Det var hun heldigvis, jeg lovede jeg nok skulle forklare, hvad hun lige havde overhørt, når vi sås. Vi kysede farvel. Manden som var hundens ejer kom, fulgt af sit monster, hen til mig, men hunden i snor – selv om det næppe ville have spillet en rolle, hvis den ville æde mig. Han vejede med sin spinkle krop vel næppe over halvfjerds kilogram. Hunden måske halvfems.

”Hej, godt du er uskadt,” sagde han og smilede undseligt. ”Jeg undskylder på både Mons’ og mine egne vegne for denne, må det have været, lidt specielle oplevelse for dig.” Han formulerede sig meget formelt. Efter min erfaring kan det skyldes forlegenhed, en slags frygt for modparten, eller det forhold, at han ikke kendte til andet ... eller simpelthen har fortrængt sin opvækst. Måske var han enlig, uden børn, og skulle have en monsterhund til at holde sin integritet intakt. Jeg må tilstå, at lige nu virkede den tilsyneladende unge mastiff på en gang tillidsfuld og legesyg. Den pirkede hele tiden til hans håns, som holdt en tyk pind. Han klappede den blødt på hovedet hver gang.

Jeg trak lidt på munden og løftede skuldrene som et forsøg på at signalere en slags stabil tilstand. ”Ja, jeg blev jo lidt overrasket,” svarede jeg.

”Ja, undskyld igen, det er ikke sket før, at han har overfaldet folk på den måde. ...” Han trak vejret roligt og så væk et øjeblik på en måde, som antydede, at han ikke var færdig med sætningen. Jeg ventede. ”Mange

mennesker er bange for hunde på den størrelse. De ved ikke tilstrækkeligt om hunde, kender ikke hundens signaler, og nogle, kunne man tro, frygter for deres liv i sådanne situationer, som du netop har været ude for. ...” Han kikkede op på mig, søgende efter et eller andet signal hos mig. Måske prøvede han på at læse mig lige så godt, som han kunne læse hunde. ”Jeg håber ikke, det var sådan, du følte...” Jeg trak hovedet til højre, hævede øjenbrynene, som jeg havde gjort tidligere, som svar... ”Næh, det gjorde jeg vel ikke...,” prøvede jeg, stadigvæk overrasket over mandens formelle tone. Hvis det havde været min hund, ville jeg have været bestyrtet, have frygtet for repressalier og så videre.

”Vidste du ikke, at det er en hundeskov? Der er ellers skiltet, ... både ved indkørslen og henne ved lågen herind. ...”

”Jo, det er ikke sådan til at overse. Der er jo også hegnet.” Jeg smilede.

”Ja, det er jo heller ikke til at overse. Men har du ikke din hund med?”

”Nej, jeg var her for at lede efter min mobil, som jeg tabte sidste gang, vi var her, Fido og jeg.” Jeg smilede igen. ”Ja, det hedder han, min foxterrier.”

”Som betyder ’den trofaste’, ikke?”

”Jo, men navnet Trofast lyder som en større hund end en foxterrier, så derfor...”

”Nå, men fandt du den så...?”

"Øhh, jeg ..."

"Ja, mobilen, fandt du den så? Jeg så da, du talte i mobil, lige da vi kom hen. ... Men det var måske en anden?"

"Nej nej... Eller ja, jeg fandt den. Jeg havde fået min kæreste til at ringe nogle gange, så jeg muligvis kunne høre den ligge et sted. Det gjorde jeg så tilfældigvis..." Han nikkede og smilede. "... hvor kan man være heldig, når det tager en," forsøgte jeg med, for at forklare sammenfaldet.

"Det kunne jo også have været mig eller en anden, der hørte hendes opkald, hvad så?"

"Hmm, ja så kunne man håbe, at vedkommende afleverede den eller lige ringede, så man vidste hvor der var... Jeg har det med at stole på det bedste i mennesket," fastslog jeg.

"Præcist sådan har jeg det også," sagde manden. Hunden var begyndt at hive i læderremmen, som han holdt i højre hånd. "Nå, men Mons kan nok mærke, at mor venter med frikassé derhjemme. Måske ses vi igen. Ha' en god dag og aften!" Han rakte hånden frem imod mig. Jeg tog den og sagde pænt farvel. Mons så ud, som om den forventede et klap fra mig. *Bare ærgerligt, kære Mons.* Det fik den ikke.

Jeg må studere hundens signaler noget mere. Jeg ventede lidt til de var ude af hundeskoven, så gik jeg hen til lågen, åbnede den og trådte i en kæmpemæssig hundelort. Stor nok til at være en mastiffs.

Da jeg havde fået mig slæbt igennem bad, noget andet tøj på, begav jeg mig på vej mod Fanø – og min elskede. Og hendes (og mine) gode venner. Jeg kom for sent, de andre sad ved bordet og var igennem carpaccio, pølser og oste, der lå levnet nogle oliven, to pølser og et par skiver serrano. Jeg gav en albue til vores venner og min kæreste et kys, satte mig ned og drak hele mit glas med rødvin. Jeg påstod, jeg ikke var så sulten endda.

Jeg fortalte at jeg var blevet overrasket af en mastiff og havde været lidt urolig. *Var mastiffer ikke ulovlige?*

Det kommenterede Bent straks med, at den engelske mastiff er en af jordens roligste og søde hunde, for sådan en måtte det have været. Vi fandt den på nettet, og ganske rigtigt: en af de roligste hunde i verden.

Måske skulle man anskaffe sig en foxterrier og benytte hundeskovene rundt omkring. En terrier kan sagtens styre en mastiff.